

[Jens Thomsen.]

derfor tynger disse Udgifter mest i de fattige Kommuner. I Byerne faar Lægerne ingen Kørselsgodtgørelse for almindelige Sygebesøg, og Sygekassemedlemmerne faar i Almindelighed ingen Kørselsgodtgørelse, naar de søger Lægehjælp; derfor spiller Frikørsel en overordentlig lille Rolle i Byerne i Sammenligning med Landkommunerne. Udgifterne til Fribefordring for Sygekassemedlemmer er, som sagt, paatvunget Kommunerne, men dertil kommer, at Udgifterne har været meget stærkt stigende. Denne Befordring har altid i Landkommunerne været Pligtarbejde, men Ret til Frikørsel havde tidligere kun Fattigfolk, og det medførte dengang kun en meget lille kommunal Byrde. Efterhaanden udvidedes Retten til Frikørsel til alle, der ikke havde mere end en Hest. Lægerne havde nemlig dengang Krav paa Befordring med Topspand, og derfor skulde enhver, der havde to Heste, selv besørge sin Lægekørsel. Nu har alle Sygekassemedlemmer Ret til Befordring paa Kommunens Regning uden Hensyn til, om de selv har Heste eller Biler. Følgen af denne stærke Udvidelse i Løbet af de faa Aar er, at adskillige Landkommuner har Kørselsudgifter, der tager mellem 5 og 10 pCt. af den samlede Skatteudskrivning, og da denne Udgiftspost vender den tunge Ende nedad, som man siger, og uforholdsmæssigt rammer de afsidesbeliggende og tyndt befolkede Kommuner, bør disse Udgifter overgaa fra Kommunen til Staten.

Hvis dette skal være en midlertidig Lov, bør Spørgsmaalet om disse Udgifter maaske ikke søges løst ved denne Lov, men jeg vil gerne henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa dette Forhold, fordi disse Udgifter tynger særlig haardt paa mange af de fattige Kommuner. Enhver dansk Statsborger skal jo være Medlem af en anerkendt Sygekasse, og det er derfor simpel Retfærdighed, at Byrden bliver ens for alle, naar de opnaar de samme Fordele uden Hensyn til, om vedkommende bor i en Bykommune eller i en Landkommune. Foruden de større Kørselsudgifter har Sygekassemedlemmerne i de afsides beliggende Kommuner ogsaa større Udgifter derved, at Lægerne selvfølgelig skal have større Honorar paa Grund af de store Afstande. Enhver lovpligtig Udgift burde være af samme Størrelse for de enkelte Statsborgere, naar de betinger samme Fordele for dem, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Indenrigsminister, om Ministeren er villig til at gennemføre denne

Lighed for Loven enten ved nærværende Lov eller ved en anden. Den nuværende Ordning øver Uret mod de afsides beliggende og tyndt befolkede Kommuner, og denne Uret bør fjernes.

Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige vor Støtte til at gennemføre det foreliggende Lovforslag, navnlig hvis Dækningen bliver tilvejebragt gennem en Beskatning af de ganske urimelige Monopolindtægter, som foreligger i Øjeblikket.

Thomas Pedersen: Vi finder, at dette Forslag er i høj Grad betimeligt. Der er jo adskillige Kommuner, der er meget vanskeligt stillede. Aarsagerne dertil er mange og forskellige, men de vigtigste er vel nok den store Arbejdsløshed, som Krisen har ført med sig, Tilflytningen fra Land til By, der har ramt mange Bykommuner ret haardt, og saa dette, at der er adskillige store Skatteydere, der mener det rimeligt, at de flytter til det, vi i Provinsen kalder for Skattelykommuner, der har en lille Skatteprocent. Der tiltrænges ganske afgjort en Udligning paa dette Omraade, og vi vil give vor Tilslutning til, at Staten kommer disse vanskeligt stillede Kommuner til Hjælp.

Den ærede Ordfører for Venstre talte om, at man her burde skelne mellem de Kommuner, der selv er Skyld i deres Vanskeligheder, og de Kommuner, der ikke selv er Skyld deri. Jeg vil advare Venstre mod at fortsætte med denne asociale Politik. Venstre har jo i sin Tid været et meget stort Parti, der fandt sin Støtte ogsaa blandt de smaa Landbrugere, blandt Landarbejderne, blandt de daarligst stillede derude, men hele den Politik, Venstre har ført, har ført med sig, at de smaa, de fattigste, efterhaanden har forladt dette Parti, og de har forladt det, netop fordi man har skelnet mellem dem, der trænger til Hjælp, og dem, der ikke gør det. Det, man her ønsker fra Venstres Side, er jo dette, at man vil lægge Byrderne paa de Kommuner, der er socialt indstillede.

Jeg vil i øvrigt gerne sige, at dette Forslag, hvor godt det end er, slet ikke løser det Problem, man ønsker løst. Der vil ogsaa efter dette Forslags Vedtagelse være Kommuner, der trænger til Hjælp. Vi naar vel ikke nogen endelig Løsning paa det, før man kommer til en virkelig mellemkommunal Skatteligning, en Skatteligning, der er fuldkommen ens for hele Landet.

Der er her i Loven Tale om, hvorledes man skal faa denne Udgift dækket, og det er ganske løst skitseret, at det kan ske ved Merindkomstskat eller ved Tillægsskat. Jeg